

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č. j. OAM-147/ZA-ZA11-ZA05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2018, č. j. 4 Az 35/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občanem Ukrajiny, ze své vlasti vycestoval dne 6. 8. 2010 do Polska za prací, od listopadu 2010 pobývá v České republice, kde žije i jeho rodiče. Dne 17. 2. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu strachu z bojů na Ukrajině a odvodu do armády. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. V odůvodnění přisvědčil žalovanému, že v řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že žalobce by mohl být ve své vlasti vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského zacházení. Bojový konflikt je ustálen ve východní části Ukrajiny, ojedinělé incidenty v jiných částech Ukrajiny tento závěr dle judikatury Nejvyššího správního soudu relativizovat nemohou (usnesení sp. zn. 2 Azs 293/2017). Samotné odmítání výkonu vojenské služby není azylově relevantním důvodem, a to ani tehdy, je-li spojena s možností účasti ve vojenském konfliktu. Žalobce netvrdil ani z podkladů nevyplývalo, že by se jednalo o bojové akce odporující mezinárodnímu právu nebo že by žalobci hrozil trest, jehož intenzita nebo způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Případné vycestování žalobce nezakládá rozpor s mezinárodněprávními závazky České republiky, žalobce ostatně ani nic takového netvrdil. Námitky týkající se porušení

§ 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, byly natolik obecné, že se jimi městský soud nemohl blíže zabývat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal se všemi tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany a dostatečně nezohlednil skutkové okolnosti případu, které odůvodňují udělení přinejmenším doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel má obavu z návratu do vlasti kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu a povinnosti narukovat do armády. Válčit je navíc v rozporu s jeho vyznáním. Situaci v západní části země není možné zlehčovat, v uplynulých dvou letech zde došlo k opakovaným násilnostem.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že případ stěžovatele posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi a obstaral si potřebné podklady. Stěžovatel však neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily přiznání mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný ani neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Skutečným důvodem stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a obava z možného nástupu vojenské služby. Že městský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku ani vadu spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu. K přijatelnosti kasační stížnosti nic neuvádí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Vzhledem k tomu, že stěžovatel ohledně důvodů přijatelnosti nic neuvedl, mohl se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný. Městský soud při poukazu na věcně správné závěry napadeného rozhodnutí připojil svou vlastní jasnou, srozumitelnou a věcnou, právní argumentaci, kterou podpořil judikaturou zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by městský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[10] K nedostatečnému zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinností žalovaného je posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[11] Ohledně strachu z válečného konfliktu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel pochází z oblasti na západě Ukrajiny, která není konfliktem zasažena. Jak správně konstatoval městský soud, Nejvyšší správní soud se současnou bezpečnostní situací na Ukrajině v nedávné minulosti zabýval již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Azs 101/2017 – 41, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 110/2017 – 18, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28). Na judikaturu týkající se násilností na západě Ukrajiny rovněž odkázal již městský soud v napadeném rozsudku (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2 Azs 270/2016 – 29, či ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23).

[12] K otázce azylové relevance obavy z nástupu vojenské služby se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítnutí [branné povinnosti] odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Z týchž důvodů pak není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak uvedl i městský soud, branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině například také v usneseních ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 80/2017 – 40, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 2, nebo ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31. Jak navíc správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, na Ukrajině byla zavedena možnost výkonu náhradní civilní služby, která umožňuje neúčastnit se bojových akcí z důvodu silného náboženského přesvědčení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 – 59).

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nespĺňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu